пѫтешествия
изъ далечнитѣ страни

ВЪ СТРАНАТА НА ИОКОМБО

Слънцето едва позлатяваше върховетѣ на високитѣ дървета, когато пѫтешественицитѣ разбраха, че се свършва тежкиятъ имъ мѫчителенъ пѫть. Седемь дена тѣ скачаха безъ пѫть, презъ гѫсти гори и блата. Тѣ бѣха се загубили, и сега при вида на дървета, отсѣчени отъ човѣшка рѫка, сърдцата имъ трѫпнаха радостно.

На осмия день сутриньта предъ тѣхъ се откри една обширна равнина, засадена съ маниока и банани, и напоявана отъ голѣма рѣка, която течеше на изтокъ. На разстояние два пушечни изстрела група туземци товарѣха въ лодки корени отъ маниока и други плодове.

— Това сѫ хора отъ моето племе, — извика негърътъ Иолеби.

Въ сѫщата минута негритѣ забелязаха пѫтешественицитѣ и изтичаха къмъ тѣхъ съ силни викове. Но щомъ видѣха тримата бѣли хора, тѣ паднаха предъ тѣхъ на колѣне, защото ги смѣтаха за духове. Очевидно бѣше, че тѣ никога не бѣха виждали хора отъ бѣлата раса.

Иолиби веднага имъ разказа, че води пратеници на великия духъ Майкомбо, които поискали да видятъ страната на фанитѣ, и че тѣхното пристигане ще донесе щастие на хората отъ това племе. Беднитѣ негри, обладани отъ възхищение предложиха на бѣлитѣ духове да ги заведатъ при своя краль, който живѣлъ въ голѣмото село Еноге, малко по-нагоре на брѣга на рѣката.

Предложението имъ бѣше прието. Всички седнаха въ една голѣма лодка и потеглиха. Два дена пѫтуваха тѣ, безъ да се отбиятъ никѫде, макаръ че по брѣговетѣ на рѣката се виждаха малки селища. Негритѣ се боеха да не би бѣлитѣ духове да останатъ въ нѣкое отъ тѣзи села.

Третата утринь бѣше мрачна и печална, гѫстата мъгла, паднала следъ изгрѣва на слънцето, принуди туземцитѣ да се спратъ до разпръсването й. Тѣ се приближаваха къмъ устието на друга рѣка, на брѣга на която се намираше селото Еноге, и фанитѣ се боеха да не би да го изминатъ, безъ да го забележатъ. Когато мъглата се разпръсна, тѣ можаха доста бързо да навлѣзатъ въ рѣката, която оросяваше владѣнията на Иокомбо, и по пладне единъ отъ фанитѣ извика, сочейки високи дървета, намиращи се доста надалеко:

— Ето нашата страна!

Като минаха покрай единъ низъкъ и плодороденъ островъ, тѣ скоро стигнаха до едно голѣмо блато, прошарено съ малки канали, и единъ отъ тѣхъ, разчистенъ отъ тръстиката и воднитѣ растения, ги заведе въ селото Еноге. Тамъ се намираха много кораби, хвърлили котва, при които застанаха и тѣ, и като изпратиха пратеникъ при краля, чакаха да имъ съобщи волята си.

Следъ завръщането на пратеника, тѣ излѣзоха на брѣга и пѫтешественицитѣ бидоха заведени въ колиба отъ жълта глина, доста добре построена и покрита съ палмови листа. Предъ фасадата се намираше малка веранда, поддържана отъ дървени стълбове, а подътъ бѣше постланъ съ рогозки. Спретнатиятъ и чистъ изгледъ на тая колиба, толкова необикновена за жилище на негри, ги бѣ пленилъ. За тѣхъ скоро дойде пратеникъ отъ краля, изведе ги отъ колибата и ги поведе по пѫтека къмъ вѫтрешния дворъ на двореца, при вратата на който се намираше една безобразна статуя на фетишъ. Тѣ преминаха презъ първия дворъ и се озоваха въ другъ дворъ, много по-голѣмъ и обграденъ отъ галерии, дето жени плетѣха рогозки. Срещу входа на двореца се издигаше глинена естрада, покрита съ разноцвѣтни рогозки и съ голѣмъ кѫсъ червено сукно. На всѣки ѫгълъ се намираше по една малка фигура, застанала на колѣне и направена отъ глина. Тамъ оставиха пѫтешественицитѣ всрѣдъ множество въорѫжени хора.

Следъ нѣколко минути, кральтъ на селото Еноге се появи предъ тѣхъ. Той бѣше младъ човѣкъ съ изразителна физиономия, съ кротко и открито лице и пламенниятъ погледъ на когото по-скоро доказваше умъ и живость, отколкото свирепость, каквато пѫтешественицитѣ очакваха да срещнатъ.

Той ги гледа нѣколко минути съ най-голѣмо удивление и извика:

— Ето бѣлитѣ духове, които носятъ съ себе си гръмотевици, и за които баща ми толкова ми е говорилъ.

Като повика единъ робъ, той помоли пѫтешесвеницитѣ да го поразятъ въ сѫщата минута.

— Бѣлитѣ убиватъ човѣшко сѫщество само защищавайки се, — отговори Лаеннекъ, чрезъ Иолеби, който служеше за преводачъ.

После като видѣ единъ ястребъ, който тежко летѣше надъ двора, Лаеннекъ се прицели и даде изстрелъ съ карабината си, и птицата падна всрѣдъ войницитѣ на Иокомбо.

При звука на изстрела, всички негри поразени отъ ужасъ паднаха на земята съ очи надолу, защото огнестрелното орѫжие имъ бѣше неизвестно, и като видѣха падащата птица, помислиха че е настанала последнята имъ минута. Ако и разказаното отъ баща му, който нѣкога билъ ходилъ въ Габонъ, да бѣше подготвило Иокомбо къмъ това, кра-